

Det er aldrig for sent at blive fuglekigger

Hvorfor give sig i kast med fuglekiggeri som gammel dame på over 70 når der er så mange andre fornuftige ting man kunne give sig i kast med, som f.eks. bridge, golf, vinsmagning eller banko?

Feltet er jo helt uoverskuelig stort, og når man som jeg ikke er blevet udstyret med fuglekikkert og feltguide fra barnsben af, er det noget af en opgave der venter én, hvis man skal nå bare at trænge ind i en lille flig af fuglenes forunderlige verden inden alskens fysiske dårligheder for alvor sætter ind og vanskeliggør mere seriøse studier.

Egentlig har jeg altid været glad for naturen og dyrelivet, men mere bare som noget der var der, og som man kunne værdsætte på et mere generelt og overfladisk plan. Med alderen og efter tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet, og vel også i takt med den øgede opmærksomhed omkring klimaforandringer og biodiversitetskrise, er det som om ens prioriteter ændrer sig, og man begynder at anskue tilværelsen i et andet perspektiv - i fugleperspektiv, kunne man vel kalde det. Sådan har det i hvert fald været for mit vedkommende.

Den umiddelbare glæde ved at betragte småfuglene omkring foderbrættet om vinteren, hvor naturen ellers ligger i dvale og alt forekommer livløst, kan overraske én. Det var en ren fest da jeg fik besøg af de første stillitser ved foderautomaten for nogle år siden. En større verden åbenbarerede sig efterhånden som det gik op for mig at de grå spurvefugle der holdt til i hækken og flokkedes om foderautomaten, ikke bare var gråspurve. Nogle af dem, ret mange faktisk, viste sig at være skovspurve. Andre igen var ved nærmere eftersyn svagt gulgrønne og slet ikke spurve, men finkefuglen grønirisk, fandt jeg ud af. Og sådan kunne jeg blive ved.

Næste etape på min sene dannelsesrejse gik via gode venners opmuntrende initiativer. Invitationer til ture i felten, gode råd om indkøb af kikkert og teleskop og selvfølgelig indmeldelse i DOF. Men hold da op, det er svært at følge med når man står ved Ballum Sluse med sit fancy teleskop og ens fuglevenner begynder at opregne alle de mange vadefugle de observerer i deres teleskoper, og man selv kun kan identificere de mest karakteristiske som f.eks. klyder og storspover. Og så har jeg slet ikke nævnt kakofonien af fuglestemmer der møder en ved Vadehavet; at det faktisk for trænede fuglekikkere er muligt at identificere mange af fuglene, også dem de slet ikke kan se, er helt ubegribeligt for mig. Nogle gange fristes jeg til at tro at der er tale om bluff. De kan jo bilde mig hvad som helst ind.

Det kan godt være lidt intimiderende som voksent og ellers rimelig kompetent menneske at opleve sig selv som den dumme elev i klassen. Men heldigvis er der hjælp at hente. Modsat klichéen om de nørdede, asociale fugleentusiaster, der bøjet over deres

teleskoper er helt ukontaktbare, har jeg faktisk kun oplevet hjælpsomhed hos fuglefolket og villighed til at dele ud af deres store viden og erfaring.

Glad blev jeg derfor også da DOF Sønderjylland i efteråret tilbød kursus i trækfugle - vadefugle, andefugle og rovfugle. Det var lige det jeg havde brug for. En systematisk og pædagogisk indføring i et stort område kombineret med ture i felten.

Kurset var både lærerigt og hyggeligt. Vi kursister havde ret forskellige baggrunde og erfaringer med fuglekiggeri. Mit indtryk efter første kursusaften var at jeg nok var en af de mindst øvede og uerfarne på holdet, men jeg trøstede mig med at jeg jo var der for at lære noget.

Og det skal jeg da love for at både jeg og de andre kursister gjorde.

Jeg vil især rose kurset for at være veltilrettelagt. Mange fine illustrative fotografier af fuglene samt karakteristiske stikord for hver fugl. Hver aften blev afsluttet med små repetitionsopgaver hvor vi i grupper skulle forsøge at identificere de gennemgåede fugle ud fra andre billeder, billeder som både kunne vise hele fuglen eller små detaljer af fuglen. Det fungerede rigtig fint og bidrog også til at skabe fællesskabsfølelse og samarbejde omkring læringen. Et samarbejde og fællesskab som vi kunne tage med os i felten.

Programmet indeholdt tre fine ture. To ture til Vadehavet, henholdsvis Ballum sluse og Vidåslusen for at se på vadefugle og en tur til Gyldensteen Strand hvor vi observerede ænder og gæs. Lokalteterne var alle velvalgte, og vi så en masse af de fugle som vi havde gennemgået. Igen oplevede jeg stor hjælpsomhed, hvadenten det drejede sig om tekniske detaljer med indstilling af teleskop, lokalisering og identifikation af enkelte fugle eller særlige karakteristika at være opmærksomme på.

Og så har vores kursusleder, Jens Erik Sørensen, lovet os en ekstra tur i januar, så vi kan se nogle af de trækfugle der ankommer senere på sæsonen, og som vi ikke fik lejlighed til at observere på de foregående ture. Her skal vi til Hejlsminde Nor, Hindemade og Christiansdal.

Jeg glæder mig.

Til slut vil jeg takke Jens Erik og alle medkursisterne for et lærerigt og hyggeligt kursus. Jeg melder mig gerne igen. Måske allerede til foråret, hvis der bliver udbudt kursus i fuglestemmer.